

מרגש: הגב' רחל הבר תחיה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר יצא בפרקיו יומן מחייו ארוכי המעש

[21]

שבת הוא מלזעוק

שמשחו לא כל כך פשוט קורה כאן. פניו היינו אדומות ועוויות של כאב נכרו עליהם. מירחתי לחדר, חזרתי עם מודחום כספית (אחד הדברים הראשונים שקנינו לאחר ההשתלה). "כדי שתמודד", הגשתי לו. הוא לא התנגד, הכניס את המדוחם מתחת לשונון והניהם לכספית לטפס. שבע חמש. שבע שבע. שבע תשע. שמונה. שמונה אחד. זהה.

רעדתי מפחד. חום איינו בשורה טובה לאיש, אך אצל מושתלים הוא רציני הרבה יותר. ההוראה חד משמעית דורשת מהם להתפנות לבית החולמים בכל פעם כשלעצמה החום מעלה שלושים ושמונה פסיק שתים. הדבר עשי להציג על זיהום ועלול לגרום לדיחית השטן החליל והשלילה במלחמות בו במירותו.

"אולי נצא לבית החולים?", הצעתי.
לא, קימות הנחיות ברורות מות יש להגעה לבית חולמים. שמונה פסיק אחד זה לא שמונה פסיק שתים", אמר בעלי והחל לקבל את המלכים בשירות 'שלום לעליכם'.
עמדתי בצד והתפלתי שהשכת הזאת תעבור עליינו באמת לשלום. שום דבר מಡיג לא יתפתח. שבعلي לא יסביר. שבת היא מלזעוק.... ולא ידעת שanon עומדת על מפתחנו של שניינו, ומה שהיא לא יהיה עוד לעולם.
ועל מה שקרה באותה שבת, בז"ה בשבוע הבא

איןנו מודע כלל לעניין. כשהוא נכנס הביתה ראיתי על פניו את הכאב החובי. "מה קרה?", שאלתי בבהלה. "קפצ עלי כלב". "זהו נשך אוזך?"
לא, אבל עיקמתי את הרגל". "ז...?"

"זה בסדר, קצת כאב לי", אמר וכשל אל המיטה. נותרתי לדאג. כשבעל אמר "קצת" פירשו הרבה מאד. ולפי האופן בו צעד היה נראה שה'קצת' זהה משמעותית בהחלט. הוא איינו רגיל להמלון ונודע להתמודד עם כאב, אם הוא אומר שכואב לו - כאב באמת. מה קרה לו שם ברגל?

הבוקר הפיציע. יומ שישי קוצר. באותוليل שבת מדרשה לבעלות השוכה השוכנת בשוכנותנו התארגנתי. פה ושם הבחנתי בעוויות של כאב חולפות על פני בעלי. הייתה מוטרדת. "מה איתך?", שאלתי בדאגה, "אולי מכה חזקה ואולי אפילו נקע, אבל זה באמת לא צריך להטריד אותנו כעת", השיב בנימה בטוחה. קיבلتני. לא הייתה ברירה.

סימנו להתארכן לשבת, ארבע האורחות הגיעו ואני הדלקתי נרות.
ليل שבת. בעלי חזר מן התפילה ואני שמתי לב

יום חמישי, ערב פסח תשע, הר נוף באותו ערב הגיעomi לביתנו. "אנחנו יוצאים להתייעץ עם הפרופסור על רעיון השתלות שלנו", הזכיר בעלי את שידעתו והתארכן ליצאה. דקות ספורות לאחר מכן כבר ישב עם חממי ברכב שבו ממהרים אל בית אחד מבחריו הכירוגנים בתחום השתלות הכליה. אותו בגין פרש לגמלאות והסכים לננות מזמןנו עברו ותולדות מניסיונו הרוב. הינו אז בתחלת הדרך של הקמת הארגון, ובaille, בהיותו אדם יסודי, בקש לחזור כל נושא עמוק לפני שהוא חולק אותו עם אחרים. הפגישה עם הפרופסור הייתה אמורה לפשט לו את הליך השתלה, הרחלה וההשלכות לטוויה האורו. הזמן עבר. בעלי וחמי התקרכבו ליעדים ואני התנהלתי בבית כמו בכל ערב וဂיל, לא מודעת כלל לאירוע העובר על בעלי באותו הרגעים.

*
החצר הגדולה בפתחו של הבית קיבלת את פניה באורות כבויים. השעה הייתה כבר שעת לילה ושביל האבנים היפפה היה חשוך. ובוחש או אפשר היה להבחין בו.

בכלב הגדל והאמתני...
כשבعرو לצידו הוא זינק לעברים בנכחות חזקות. בעלי נרתע בבהלה, כשהוא עושה תנעה סיבובית חזקה, מעקם את הרגל ומוציא. "אתה בסדר?", גהר אביו מעלי, ובaille, עם יכולותיו הכלתני נתפסות להתמודד עם כאבים, הנהן בראשו והזדקף.

הרגל בערה בכאב, כל פסיעה העבירה בו צמרמות אלב הוא המשיך לילכת, נכנס לבתו של הפרופסור וושב אליו לשיחה בת שעתים וחצי. כאילו לא קרה כלום. כאילו לא נפל. כאילו רגלו אינה בוערת בכאב.

ఈ השסתמיכה הפגישה ייצאו בעלי ואביו אל הרוב ונסעו חוזה אל הביתה. בעלי כאוב ואביו

אנשים אמינים באמצעות הדור

להתרומה, תחכו לו, בעוד רגע הוא יחוור', הרגיע בעלי את הצוות.
אכן, כעבור מספר דקות, נראה נחמן רץ לכיוון המחלקה. הוא התنفس, פאותיו טפטו מים לאורך המסדרון וכש הגיעו למיטה הוא זינק במחירות כאמור 'הנני'.
באותו רגע צלצל אליו בעלי. "לאן נעלמת, נחמן? כל הצוות דאג לך", שאל בדאגה. תשובהו של איש גרמה לעניינו לטפטף. "הרוב הבר, אני עומד לקיים היום מצויה נשגבה ועילאייה, מצויה שאוכל לעשות רק פעם אחת בחיים. איך אוכל שלא לטבול במקרה לפניה? יצאת לחצי שעה ועכשו אני כאן, מוכן ומצוון לקיים מצוות 'ואהבת לרעך כמוך'."

השעה: 6:30 בלילה.
המקום: מחלקה כירורגית בבית החולים 'איכילוב'. האירוע: אחים נכנסות לחדרו של נחמן - תורם הכליה. הן רוצחות להכין אותו להתרומה ומגלות את החדר ריק.
התורם נעלם. מתחשים אותו במחלקה.

מחפשים אותו בקורסאות שבאזור. מחפשים אותו ברחוב היישיבה שבkazaה המחלקה. אך איש איןנו.

נעלם. "הרוב הבר, אני חושת שנחמן התחרט וברוח", מתאמת ההשתלות מצלצת אל בעלי מוטרדת.

"אני לא יודע היכן הוא אבל ברור לי שהוא לא ברוח. פגשתי את התורם, הוא היה נחוש לאורך כל התהילה וציפפה בקוצר רוח

הברורה: עיתון כתיפה הוא שפה לנברות הבר בבקשתה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה זיל. יהיו הדברים לזכרו הרבים ולעלוי נשמותו של אברהם ישעיה בן רבי צבי